

บทที่ ๑

มุมนิโทรลกับสนิฟเดินตามทางลึกลับไปยังทะเล
การมหายมุก การค้นพบถ้ำ และหนูน้าไม่อยากเป็นหวัด

หลายสัปดาห์แล้วที่ครอบครัวมุมนิใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาที่พวกเขา
มาตั้งบ้านเรือนภายหลังก่อนน้ำท่วมใหญ่ (ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่ง) มันเป็น
หุบเขาที่น่าพิศวง เต็มไปด้วยสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่มีความสุขและ
ต้นไม้ดอก กับมีแม่น้ำแคบๆ ไสแจ้วสายหนึ่งไหลลงมาจากภูเขา วน
รอบบ้านมุมนิก่อนจะหายไปทางหุบเขาอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่า
สัตว์เล็กสัตว์น้อยตัวอื่นๆ ที่นั่นคงนึกสงสัยว่ามันมาจากไหน

เช้าวันหนึ่ง เป็นเช้าวันที่พ่อของมุมนิโทรลสร้างสะพานข้าม
แม่น้ำเสร็จ สนิฟ สัตว์ตัวน้อย ค้นพบอะไรอย่างหนึ่ง (ในหุบเขา
ยังเหลือสิ่งต่างๆ มากมายให้ค้นพบ) เขากำลังเดินเตร่อยู่ในป่า แล้ว
จู่ๆ ก็สังเกตเห็นทางเดินสายหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยเห็นมาก่อน ลอดเลี้ยว
อย่างลึกลับเข้าไปในร่มเงาสีเขียว สนิฟง่วงและยืนจ้องดูมันอยู่
หลายนาที

“พวกทางเดินกับแม่น้ำที่ลึก” เขารำพึง “เราเห็นพวกมันผ่านไป แล้วจู่ๆเราก็รู้สึกว่ามัน อยากรจะไปที่ไหนสักแห่ง ที่ที่ทางเดินหรือแม่น้ำสายนั้นกำลังมุ่งหน้าไปกระมัง เราต้องบอกมุมินโทลเรื่องนี้ จะได้สำรวจมันด้วยกัน เพราะคงเสี่ยงอยู่สักหน่อย ถ้าจะไปตามลำพัง” แล้วเขาก็ใช้มีดพับสลักเครื่องหมายลับลงบนลำต้นไม้ เพื่อจะได้หาที่ตรงนั้นพบอีกครั้ง แล้วเขาก็คิดด้วยความภูมิใจว่า “มุมินโทล จะต้องประหลาดใจ” หลังจากนั้นเขาก็วิ่งแจ้นกลับบ้านอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะได้ไม่ไปกินมื้อกลางวันซ้ำ

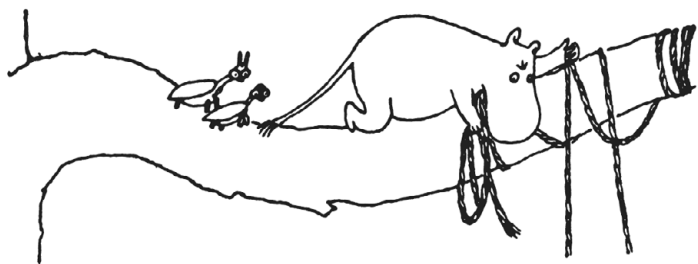
มุมินโทลกำลังผูกซิงข้าวอยู่ตอนที่สนิฟกลับถึงบ้าน ดูเหมือนเขาสนใจทางเดินลึกกลับสายนั้นมาก พอกินมื้อกลางวันเสร็จก็บู้บทั้งสองก็พากันไปดู

ขึ้นเขาไปได้ครึ่งทางก็พบหมูไม้สีฟ้า มีลูกแพร์สีเหลืองลูกใหญ่ๆเต็มไปหมด และแน่ละ พวกเขาไม่สามารถผ่านสิ่งนั้นไปได้ โดยที่สนิฟไม่รู้สึกลัว

“เรากินเฉพาะที่ถูกลมพัดหล่นลงมาดีกว่า” มุมินโทลบอก “เพราะแม่ใช้พวกนี้ทำแยม” แต่พวกเขาต้องขย่มต้นไม้นิดหน่อย เพื่อให้เกิดลูกแพร์ที่ถูกลมพัดหล่น

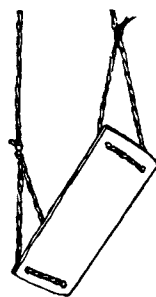
สนิฟดีใจมากกับของที่ได้มา “นายจะเป็นคนถือเสียบก็ได้” เขาบอก “เพราะนายไม่ใช่อื่นจะทำนี้ ใช้มัยละ ฉันยุ่งเกินกว่าจะคิดเรื่องอะไรแบบนั้นเมื่อฉันเป็นผู้นำทาง”

พอขึ้นถึงยอดเขา ทั้งคู่ออกหันมองลงไปในหุบเขา บ้านมุมินเป็นเพียงจุดสีฟ้า แม่น้ำเป็นเพียงริ้วเล็กๆสีเขียว ซิงข้างๆมองไม่เห็นเอาเลย “เราไม่เคยมาไกลจากบ้านขนาดนี้มาก่อน” มุมินโทลพูด และพวกเขาก็รู้สึกตื่นเต้นจนลุกขนพองเล็กน้อยกับความคิดนั้น

สนิฟเริ่มทำจมูกฟุดฟิด เขามองดูตะวัน ตรวจสอบทิศทางลม
สูดอากาศ และอันที่จริงแล้วปฏิบัติตนเหมือน“ผู้นำทาง”ที่ยอดเยี่ยม
ทุกประการ

“น่าจะแถวนี้แหละ” เขาบอกด้วยเสียงกระตือรือร้น “ฉันใช้
มิดทำเครื่องหมายลับไว้บนต้นพลัม ตรงที่มันเริ่มต้นพอดี”

“ใช้นี่ม้าย” มูมินโทรลถาม ซึ่ไปที่ลายบนต้นไม้ทางซ้าย

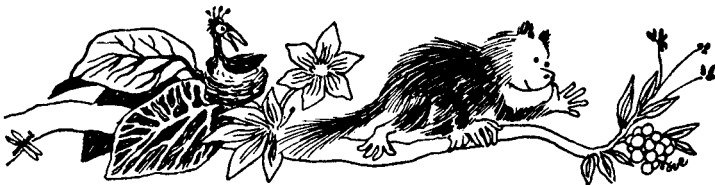
“ไม่ใช่! นี่ตะหาก!” สนิฟร้องเสียงแหลม เขาพบอีกลายบนต้นไม้ทางขวา

ในเวลาเดียวกัน ทั้งคู่อีกเห็นลายที่สามบนลำต้นไม้ตรงหน้าพอดี แต่มันอยู่สูงมาก อย่างน้อยที่สุดก็สามฟุตเหนือพื้นดิน

“อันนั้นแหละ ฉันแน่ใจ” สนิฟพูดพลางยืดตัวขึ้น “ฉันคงต้องสูงกว่าที่คิด!”

“เออเนาะ ให้ฉันกลายเป็นสีชมพูเถอะ!” มูมินโทรลร้อง มองไปรอบๆ “มีลายทั่วไปหมดทุกหนทุกแห่ง! และบางอันก็อยู่สูงขึ้นไปตั้งเกือบร้อยฟุต ฉันคิดว่านายเจอทางผีสิงเข้าแล้วสนิฟ และตอนนี้พวกผีกำลังพยายามยับยั้งเราไม่ให้ใช้มัน ถ้าเรื่องเป็นแบบนี้ นายจะว่าไง”

สนิฟไม่พูดอะไร แต่บริเวณรอบๆ จมูกซีดมาก วินาทีนั้นเอง ความเงียบก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงหัวเราะที่ชวนให้นึกถึงผี ลูกพลัมสีฟ้าขนาดใหญ่ร่วงลงมาผลหนึ่ง เกือบถูกตามูมินโทรล สนิฟร้องกรี๊ดด้วยความกลัว และวิ่งไปหาที่กำบัง มูมินโทรลแค่โกรธ เขาตัดสินใจจะมองหาคำตรู แต่แล้วทันใดนั้นเขาก็เห็นว่าใคร เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้เผชิญหน้ากับลิงแพร!

เธอกำลังหมอบอยู่บนคาคบไม้ ดูเหมือนลูกบอลนุ่มนิ่มสีคล้ำไบเล็ก ๆ หน้าของเธอกลมและสีอ่อนกว่าส่วนอื่น ๆ มาก (ประมาณสีชมพูของสนิฟตอนที่เขาล้างมาลวก ๆ) และเสียงหัวเราะของเธอดังเกินตัวสืบท่า

“หยุดหัวเราะน่ากลัวแบบนี้ซะ!” มูมินโน้ทรลตะโกนเมื่อเห็นว่าเธอตัวเล็กกว่าเขา “ที่นี่เป็นหุบเขาของเรา เธอจะหัวเราะก็ไปหัวเราะที่อื่น”

“เจ้าตัวแสบ!” สนิฟพึมพำ ทำเป็นไม่ได้ตกใจ แต่ลิงแพรใช้หางเกี่ยวห้อยตัวลงมาหัวเราะเสียงดังยิ่งกว่าเดิม เธอขำกว้างลูกพลัมใส่พวกเขไปอีก จากนั้นจึงหายเข้าไปในป่าพร้อมด้วยเสียงหัวเราะอำลาที่น่าขนลุกขนพอง

“มันหนีไปแล้ว!” สนิฟร้องลั่น “มา ตามกันเถอะ” ดังนั้นพวกเขาจึงพากันวิ่งหิวหิวตามหัวดำผ่านพุ่มไม้และดงหนามท่ามกลางลูกสนและผลไม้สุก ๆ ที่ร่วงกราวลงมาราวกับท่าฝน ในระหว่างนั้นสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้เท้าก็พากันแผ่นดินรูดของตนเองอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้

เบื้องหน้าของพวกเขา ลิงแพรโยนตัวจากต้นไม้ต้นหนึ่งสู่อีกต้น เธอไม่ได้สนุกมากขนาดนี้มาหลายสัปดาห์แล้ว

“นายว่ามันไม่น่าขำเธอ (แสบๆ) ที่วิ่งตามลิงโง่ๆ ตัวกะเบียดแบบนั้น” สนิฟพูดไปหอบไป “ฉันไม่เห็นว่ (แสบๆ) มันจะมีความสำคัญอะไร”

มุมินโทรลเห็นด้วยกับคำพูดนี้ ทั้งสองนั่งลงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งและแสร้งทำเป็นคิดอะไรที่สลักสำคัญ ลิงแพรทำตัวตามสบายอยู่บนคาบไม้เหนือขึ้นไป พยายามทำทำให้ดูสลักสำคัญเช่นเดียวกัน เธอยังคงสนุกมากเกือบเท่าๆ ก่อนหน้านี้

“อย่าไปสนใจมัน” มุมินโทรลกระซิบ แล้วจึงพูดดังๆ ว่า “ตรงนี้ทำเลดีนะ สนิฟ ว่ามั๊ย”

“ใช่ เป็นทางเดินที่ดูน่าสนใจด้วย” สนิฟตอบ

“ทางเดิน” มุมินโทรลทวนคำถามอย่างใช้ความคิด และแล้วก็พลันสังเกตเห็นว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน “ใช่ นี่ต้องเป็นทางเดินลึกลับ” เขาพูดกระหืดกระหอบ

แน่ละว่ามันดูลึกลับอย่างที่สุด เหนือหัวขึ้นไป กิ่งก้านของต้นพลัม โอ๊ก และซิลเวอร์พอปลาร์มาบรรจบกัน ก่อให้เกิดอุโมงค์มืดซึ่งทอดไปสู่ดินแดนอันไม่เป็นที่รู้จัก

“ที่นี่เราต้องดูให้ดีแล้วละ” สนิฟพูด นึกขึ้นได้ว่าตัวเองเป็น “ผู้นำทาง” “ฉันจะมองหาทางแยก ถ้านายเห็นอะไรอันตราย ก็เคาะสามทีนะ”

“จะให้เคาะอะไรล่ะ” มุมินโทรลถาม

“อะไรก็ได้ตามใจชอบ” สนิฟบอก “ขอแต่อย่าพูดเท่านั้น แล้วนี้นายทำอะไรกับเสปียงล่ะ สงสัยทำหายแล้วซี โอ๊ยตาย!

นี่ฉันต้องทำทุกอย่างเองเธอ”

มุมินโทรลทำหน้าที่ผากย่นอย่างหดหู่ แต่ไม่ได้ตอบ

พวกเขาเดินลึกเข้าไปอีกในอุโมงค์สีเขียว สนิฟมองหาทางแยก มุมินโทรลคอยระวังอันตราย ลิงแพรกระโดดอยู่เหนือหัวจากกิ่งหนึ่งไปอีกกิ่ง

ทางเดินนั้นคดเคี้ยวลัดไปตามหมู่ไม้ มันยิ่งแคบลงทุกทีๆ จนในที่สุดก็หายไปทั้งหมด มุมินโทรลมีสีหน้าหงาย “เอาละ ก็ดูเหมือนจะเป็นยั้งงั้นแหละ” เขาพูด “มันน่าจะพามาเจออะไรที่พิเศษมากๆนะ”

พวกเขาเฝ้าหนึ่งมองหน้ากันเองด้วยความผิดหวัง แต่ขณะที่ยืนอยู่นั้น ลมเค็มๆ ก็พัดมาปะทะใบหน้าวูบหนึ่ง แว่วยินเสียงถอนใจแผ่วเบาอยู่ลิบๆ

“ต้องเป็นทะเล!” มุมินโทรลร้องลั่นด้วยความดีใจ เขาออกวิ่งทวนลม หัวใจเต้นโครมครามด้วยความตื่นเต้น เพราะถ้าจะมีอะไรที่พวกมุมินโทรลชอบจริงๆละก็ สิ่งนั้นย่อมได้แก่การอาบน้ำ

“รอดด้วย!” สนิฟร้องเสียงแหลม “อย่าทิ้งฉัน!”

แต่มุมินโทรลไม่หยุดจนกระทั่งถึงทะเล พอถึงเขาก็นั่งลงมองอย่างเคร่งขรึมไปยังคลื่นที่ม้วนตัวเข้ามาลูกแล้วลูกเล่า ยอดคลื่นทุกลูกเป็นฟองขาว

ครู่หนึ่งสนิฟจึงโผล่จากชายป่ามาสวมทบ “ตรงนี้นั่นนา” เขาว่า “เออ นายจำตอนที่เรากับพวกแฮตตี้แพตเทนเนอร์เล่นเรือฝ่าพายุใหญ่แล้วฉันเมาคลื่นได้มั๊ย”

“นั่นมันอีกเรื่องหนึ่งเลยนี่” มุมินโทรลพูด “ฉันจะอาบน้ำละ” ว่าแล้วเขาก็วิ่งตรงดิ่งเข้าไปในคลื่นลูกใหญ่โดยไม่ต้องถอดเสื้อผ้า

(เพราะแน่ละว่าพวกมูมินโทรลย์่อมไม่สวมเสื้อผ้า ยกเว้นบางครั้ง
เวลานอน)

ลิงแพรวไต่ลงมาจากต้นไม้แล้ว และกำลังนั่งบนหาดทราย
มองดูพวกเขา “พวกเธอทำอะไรนะ” เธอร้องถาม “ไม่รู้เธอว่า
มันเปียกแล้วก็หนาว”

“เราทำให้มันเลื่อมใสจนได้!” สนิฟพูด

“ใช่ เออเน่ สนิฟ นายลิมตาต่าน้ำได้มัย” มูมินโทรลถาม

“ไม่ได้หรอก!” สนิฟตอบ “ไม่คิดจะลองด้วย นายไม่มีทาง
รู้เลยว่าจะเห็นอะไรข้างล่างนั่นบ้าง เพื่อนายทำอย่างนั้น ก็อย่ามา
โทษฉันแล้วกันถ้ามีอะไรน่าหวาดเสียวเกิดขึ้น!”

“เฮอะ!” ว่าแล้วมูมินโทรลก็โดดเข้าไปสควีนลูกใหญ่และว่าย
ฝ่าฟองแสงสีเขียวลงไป เขาดำลึกลงไปอีก และบังเอิญพบป่า
สาหร่ายทะเลหยิกหย็องที่กำลังส่ายไปมาเบาๆ ในกระแสน้ำ เป็น
สาหร่ายที่ประดับด้วยเปลือกหอยสีขาวกับชมพูสวยงาม ยิ่งลึกลงไป
แสงสีเขียวยิ่งสลัวเลือนราง จนกระทั่งเขาเห็นได้แต่เพียงหลุมดำ
หลุมหนึ่งซึ่งดูเหมือนไม่มีก้นหลุมเท่านั้น

มูมินโทรลหันกลับและพุ่งขึ้นสู่วิวน้ำ คลื่นลูกใหญ่ซัดเขากลับ
เข้าหาดทันที ที่นั่นสนิฟกับลิงแพรวกำลังนั่งตะโกนขอความช่วยเหลือ
สุดเสียง

“เรานึกว่านายจมน้ำตายซะอีก” สนิฟบอก “หรือถูกฉลาม
กินเข้าไปแล้ว!”

“เฮอะ!” มูมินโทรลร้องอีก “ฉันคุ้นกับทะเลดี ตอนอยู่ข้างล่าง
นั่นฉันได้ความคิดอย่างหนึ่ง เป็นความคิดที่ดีชะด้วย แต่กำลังสงสัย
อยู่ว่าคนนอกควรได้ยีนรีเปล่า” เขามองลิงแพรวตรงๆ

“ไปนะ!” สนิฟพูดกับเธอ “นี่เป็นเรื่องส่วนตัว”

“โอ้ บอกเถอะน่า!” ลิงแพรอ่อนวอน เพราะเธอเป็นสัตว์ที่
สอดรู้สอดเห็นที่สุดในโลก “ฉันสาบานว่าจะไม่พูดเลยสักแอะเดียว”

“เราจะให้มันสาบานมัย” มูมินโทรลถาม

“ก็ไม่ใช่ไรนี่” สนิฟตอบ “แต่ต้องเป็นคำสาบานที่เหมาะสม”

“ว่าตามฉัน” มูมินโทรลบอก “ขอให้ธรณีสู่บซ้ำ ขอให้แม่มด
เฒ่าทั้งหลายเขย่ากระดูกแห้งของข้า และขอให้ข้าวยาได้กินไอศกรีม

อีกเลย ถ้าข้าไม่รักษาความลับนี้ไว้ด้วยชีวิตของข้า' เอ้า ว่าไป"

ลิงแพรสาบานตามนั้น แต่มีวันติดหน้อย เพราะเธอไม่เคยจำอะไรได้นาน "ดี!" มูมินโทรลพูด "ทีนี้ฉันจะบอกให้ ฉันจะไปมหอยมุก แล้วก็เอาไข่มุกทั้งหมดของฉันใส่กล่องฝังไว้บนหาดนี้"

"แต่เราจะไปหากล่องที่ไหนล่ะ" สนิฟถาม

"ฉันขอมอบงานนี้ให้นายกับลิงแพร" มูมินโทรลตอบ

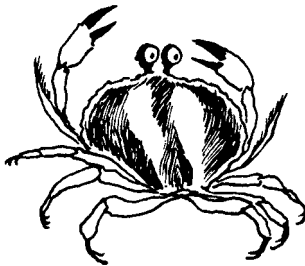
"ทำไม ฉันต้องทำสิ่งที่ยากๆ เสมอเลย" สนิฟถามเศร้าๆ

"นายลิสนุกอยู่คนเดียว"

"ก็นายเพิ่งเป็นผู้นำทาง'หยกๆ' มูมินโทรลบอก "แถมยังดำน้าไม่เป็นอีก เพราะงั้นก็อย่าเหลวไหลเลยนะ"

สนิฟกับลิงแพรออกเดินไปตามชายหาด "เจ้าตัวแสบ!" สนิฟพิมพ์้า "เขาน่าจะหากล่องบ๊าบอนันของเขาเองนะ"

ทั้งสองเที่ยวค้นตรงโน้นนิดตรงนี้หน้อย แต่พักหนึ่งลิงแพรก็ลืมหิวแล้วว่าต้องทำอะไร และเริ่มหาปูแทน มีตัวหนึ่งซึ่งคอยวิ่งแถไปข้างๆ อย่างพิสดารเสมอ และก็ไปหลบอยู่ใต้หินก้อนหนึ่ง พวกเขาจึงเห็นได้แต่ดวงตาของมัน ซึ่งอยู่ตรงปลายกระบอกตาท้ายยื่นออกมาโบกโบกใส่เป็นเชิงขู่ พวกเขาตามมันอยู่นาน จนกระทั่งมันโดดลงไปในร่องหินและก่อผนังทรายล้อมรอบตัวเองเพื่อไม่ให้ถูกจับได้

“เออ ไปซะแล้ว” ลิงแพรวพูด “มา! ปีนหินเล่นกันเถอะ!”

มันเป็นชายฝั่งที่น้ำกลัวยู่ลึกหน่อย หน้าผาหินทั้งซรุซระ และสูงลิบลิว ปีนไปได้นิดหนึ่งพวกเขาก็พบตัวเองอยู่บนขอบผา แคบๆเหนือทะเล มีผาหินสูงชันอยู่ด้านหนึ่ง และอีกด้านเป็นหาดิ่งตรงลงไปทะเล

“เธอกลัวจนไม่กล้าไปต่อขึ้นหรือ” ลิงแพรวถาม สำหรับเธอ ซึ่งมีสี่ขาแล้วเป็นเรื่องง่ายมาก

“ฉันไม่เคยกลัว” สนิฟตอบ “เพียงแค่คิดว่าตรงนี้วิวกดีกว่า”

ลิงแพรวยิ้มเยาะแล้วเดินอาดๆต่อไป ทางซ้อยู่กลางอากาศ ครู่หนึ่งสนิฟก็ได้ยินเสียงเธอหัวเราะ “ฮั่นแน่!” เธอตะโกน “ฉันเจอบ้านสำหรับตัวเองแล้ว บ้านที่ไม่เลวเลยด้วย!”

สนิฟรออยู่ครู่หนึ่ง แต่ความคิดเรื่องบ้านทำให้เขาไม่อาจอดใจได้ (เขารักบ้านในที่แปลกๆเสมอ) ดังนั้นเขาจึงหลับตาปีและออกเดินไปตามขอบผา ละอองน้ำสาดใส่เขาจนชุ่มโชกหลายครั้ง และเขาก็สวดอ้อนวอนต่อ “ผู้คุ้มครองสัตว์เล็กสัตว์น้อยทั้งปวง” ในชีวิตนี้ไม่เคยเลยที่เขาจะกลัวหรือรู้สึกกลัวเหมือนตอนที่กำลังคืบคลานไปตามขอบผานั้น ทันใดนั้นเขาก็สะดุดทางลิงแพรวและล้มตาคืน เธอกำลังนอนคว่ำ เอาหัวยื่นเข้าไปในโพรงหิน พุดและหัวเราะร่วน

“ไหน บ้านที่เธอว่า” สนิฟถาม

“ในนี้!” ลิงแพรวกรีดเสียงแล้วหายลับเข้าไปในหิน สนิฟจึงเห็นว่าตรงนั้นเป็นถ้ำ ถ้าจริง ๆ เหมือนที่เขาเคยฝันเสมอว่าจะได้พบ ปากถ้ำค่อนข้างเล็ก แต่ภายในเป็นห้องขนาดใหญ่ ผงึ้งถ้ำเป็นหินเรียบลื่น สูงขึ้นไปจนถึงช่องบนเพดานที่แสงแดดส่องลอด

ลงมา พื้นถ้ำปกคลุมด้วยพื้นทรายเรียบสีขาว
ลึงแพรวิ่งอ้าวไปยังรูรูหนึ่งตรงมุมถ้ำ ดมและเขี่ยทรายดู
“ที่นี่อาจจะมีปูเยอะ” เธอร้อง “มาช่วยฉันหาสิ!”
“อย่ามารบกวนฉัน” สนิฟบอกอย่างเคร่งขรึม “นี่เป็นหน้าที่
สำคัญที่สุดเท่าที่เคยมีมาในชีวิตของฉัน และมันเป็นถ้ำแห่งแรก

ของฉัน” เขาใช้ทางเกลี้ยทราญพลาญถอนใจ “เราจะอยู่ที่นี่ตลอดไป” เขานึกในใจ “เราจะทำหิ้งเล็ก ๆ และซุดรูนอนในทราญ ตอนเย็น ๆ ก็จุดตะเกียง และเราอาจจะทำบันไดเชือกไว้สักอัน จะได้ขึ้นไปบนเพดานถ้ำและมองดูทะเลได้ มูมินโทรล จะต้องประหลาดใจ”

ทันใดนั้นเขาก็นึกเรื่องที่มีมูมินโทรลลงมหยอยมุกกับเรื่องกล่องขึ้นมาได้ “เออนี้ ลิงแพร” เขาพูด “แล้วเรื่องกล่องนั้นละ เธอคิดว่ามีมูมินโทรลต้องใช้มันจริง ๆ มั้ย”

“กล่องอะไร” ลิงแพรถาม ความทรงจำของเธอสั้นเหลือเกิน “มาเถอะ! ฉันคิดว่าในนี้ซักจะน่าเบื่อแล้ว” พริบตาเดียวเธอก็ออกจากถ้ำ เดินกลับไปตามขอบผา และลงไปบนทราญอีกครั้ง

สนิฟเดินตามซ้า ๆ หลายครั้งที่เขาหันกลับไปมองถ้ำอย่างภูมิใจ เขามกมุ่นอยู่กับมันจนลืมกลัวไปเลยว่าขอบผานั้นอันตราย และระหว่างเดินย่ำหาดทราญกลับมายังที่ที่พวกเขาปล่อยให้มูมินโทรลลงมหยอยมุกอยู่ เขาก็ยังไม่เลิกมกมุ่น มีไข่มุกแวววาววางเรียงอยู่แถวหนึ่งแล้ว และมูมินโทรลกำลังลอยตุ้มปองขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่ผิดอะไรกับจุกไม้ก๊อกอยู่ท่ามกลางคลื่นลูกใหญ่ ๆ ลิงแพรนั่งเกาหัวตัวเองรุ่มนอยอยู่บนทราญ

“ฉันเป็นเหรียญก๊ิก” เธอวางท่าพูด “ฉันนับไข่มุกพวกนี้ห้าครั้งแล้ว แต่ละครั้งได้ไม่เท่ากัน พิลึกมั้ยะละ”

มูมินโทรลลุนน้ำขึ้นมา หอบหยอยมุกมาด้วยเต็มสองแขน และแม้แต่ที่ทางของเขาก็ยังมีอีกหลายตัว “โอ้ย!” เขาร้องพลาญสลัดสาหร่ายทะเลออกจากตา “พอแล้ววันนี้ กล่องนั้นอยู่ในไหนละ”

“บนหาดนี้ไม่ค่อยมีกล่องดี ๆ เท่าไหร่หรอก” สนิฟบอก “แต่ฉันค้นพบอะไรที่สลักสำคัญ”

“อะไรล่ะ” มุมินโทรลถาม เพราะการค้นพบเป็นสิ่งที่เขาชอบมากที่สุด (ถัดจากทางเดินลึกลับ การอาบน้ำ และความลับ) สนิฟเจียบไปเดี๋ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดอย่างเจ้าอารมณ์

“ถ้า!”

“ถ้าจริงๆ เหนอ” มุมินโทรลถาม “มีช่องให้คลื่นผ่านเข้าไป แล้วก็ผ่นหิน แล้วก็พื้นทรายนะ?”

“ทุกอย่าง!” สนิฟตอบด้วยความภูมิใจ “ถ้าจริงๆ ที่ฉันพบเองเลย” เขาขยิบตาให้ลิ่งแพร แต่เธอกำลังน้ไข่มุกเป็นทีวที่แปด และไม่สนใจเรื่องถ้าอีกต่อไป

“วิเศษ!” มุมินโทรลพูด “ชาวดีจัง ถ้ายอมดีกว่ากล่องมาก เราจะเอาไข่มุกไปที่นั่นเดี๋ยวนี้”

“ฉันก็คิดจะทำยังงั้นอยู่เหมือนกัน” สนิฟบอก

ดังนั้นพวกเขาจึงขนไข่มุกไปที่ถ้ำ และจัดเรียงลงบนพื้นอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็นอนหงายมองท้องฟ้าผ่านทางช่องบนเพดาน

“รู้อะไรมั๊ย” มูมินโทรลพูดขึ้น “ถ้าพวกนายบินขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นร้อยๆ ไมล์ พวกนายจะไปถึงที่ที่ไม่เป็นสีฟ้าอีกต่อไป มันจะดำมืดไปเลย ในเวลากลางวันด้วย”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ” สนิฟถาม

“มันเป็นก็แล้วกัน” มูมินโทรลตอบ “และในความมืดข้างบนนั้นก็มีสัตว์เวหาตัวเบ้อเริ่มเต็ม อย่างเช่นพวกแมงป่อง พวกหมีพวกแกะ”

“ดูมั๊ย” สนิฟถาม

“กับพวกเราก็อไม่หรอก” มูมินโทรลตอบ “พวกมันเพียงแต่จับดาวบ้างนิดๆ หน่อยๆ เป็นบางครั้ง”

สนิฟไคร่ครวญเรื่องนี้อย่างเอาจริงเอาจัง กลุ่มหนึ่งพวกเขาก็หยุดพูดคุย และเพียงแต่นอนมองแสงแดดซึ่งรินผ่านเพดานลงมา คืบคลานไปบนพื้นทราย และส่องลงบนไข่มุกของมูมินโทรล

เย็นแล้วเมื่อมูมินโทรลกับสนิฟกลับถึงบ้านสีฟ้าในหุบเขา แม่น้ำไหลเรียบจนแทบไร้ระลอกคลื่น ลอดใต้สะพานซึ่งมองเห็นได้อย่างเด่นชัดเพราะเพิ่งทาสีใหม่ คุณแม่มูมินกำลังจัดเรียงเปลือกหอยรอบๆ แปลงดอกไม้

“เรากินมื้อเย็นกันแล้ว” เธอบอก “พวกหนูไปดูเองดีกว่าว่าจะหาอะไรได้บ้างในตู้เก็บอาหาร”

มูมินโทรลกระโดดขึ้นๆ ลงๆ ด้วยความตื่นเต้น “เราไปกันไกลอย่างน้อยร้อยไมล์จากที่นี่!” เขาบอก “เราตามทางลึกลับ

สายหนึ่งไป และผมก็พบอะไอย่างหนึ่งซึ่งมีค่าล้นเหลือ มันขึ้นต้นด้วย‘สระโอ’นะ ลงท้ายด้วย‘ก ไก่’ แต่ผมบอกแม่ไม่ได้ว่าคืออะไร เพราะผมสาบานไว้”

“และผมก็พบอะไอย่างหนึ่งซึ่งขึ้นต้นด้วย‘ถ ถู’ ลงท้ายด้วย‘สระอ๋า!’” สนิฟร้องเสียงแหลม “และระหว่างไอ้สองตัวนั้นก็ไม่มี‘โท’อยู่ตรงไหนสักแห่งด้วย แต่ผมจะไม่พูดอีกต่อไปแล้ว”

“เออเนาะ!” คุณแม่มูมินร้อง “ลองคิดดูสิ! วันเดียวค้นพบอะไ้รล่ำคัฏๆตั้งสองอย่าง! เอ้า ไปหากินกันได้แล้วจะ ซุปอุ่นอยู่บนเตา แล้วอย่าคุยให้มันโหมงโงงเงงนักละ เพราะพ่อกำลังเขียนหนังสือ”

และเธอก็เรียงเปลือกหอยต่อไป สี่ฟ้าหนึ่ง ชาวสอง แล้วก็แดงหนึ่ง สลับกันไป ดูสวยงามมากจริงๆ เธอผิวปาก^๑เบาๆ พลังคิดว่าฝนต้องตกแน่ ลมซัดแรงขึ้นแล้ว บางครั้งกระโชกมาเต็มเหนี่ยวจนต้นไม้สั่นกราวและใบไม้ลู่ คุณแม่มูมินสังเกตเห็นกองทัพเมฆรวมกลุ่มกันอยู่บนขอบฟ้า และเริ่มเคลื่อนพลเข้ามา “เราหวังจริงๆว่าน้ำคงไม่ท่วมอีก” เธอนึกอยู่ในใจ เก็บเปลือกหอยที่ยังเหลือเข้าบ้าน ขณะที่ฝนหยดแรกๆตกลงมาพอดี

ในครัวเธอพบมูมินโทรลกับสนิฟนอนขดอยู่ด้วยกันตรงมุมหมุดแรงจากการผจญภัย เธอกางผ้าห่มผืนหนึ่งห่มให้พวกเขา แล้วนั่งลงริมหน้าต่างเพื่อซุนถุง^๒ทำให้คุณพ่อมูมิน

ฝนกำลังทำเสียงเปาะเปาะบนหลังคาและกระชิบเบาๆอยู่

^๑พวกมูมินโทรลไม่สามารถร้องหรือฮัมเพลงได้ แต่พวกเขาผิวปากเพราะตี-
ผู้เขียน

ข้างนอก ระหว่างนั้นเอง ไกลออกไป มันหยดลงในถ้ำของสนิฟ และลึกลงไปในป่า ลิงแพร์ก็มุดลงในโพรงต้นไม้ของเธอลึกลงยิ่งขึ้นไป เอาหางพันรอบคอตัวเองเพื่อให้อุ่น

ดึกคืนนั้น เมื่อทุกคนเข้านอนแล้ว คุณพ่อมูมินได้ยินเสียงร้อง โหยหวน เขาลุกขึ้นนั่งฟัง ได้ยินเสียงน้ำฝนไหลพรั่งพรุลงมาตาม รางน้ำ แล้วก็มีเสียงบานหน้าต่างถูกลมตีดังปังอยู่ตรงไหนสักแห่ง จากนั้นเสียงที่หน้าเวทนาจึงแว่วมาอีกครั้ง เขาหยิบเสื้อคลุมมาสวม แล้วเดินดูรอบบ้าน

เขามองเข้าไปในห้องสีฟ้าแบบห้องฟ้า ห้องสีเหลืองแบบ

ดวงตะวัน และห้องที่เป็นจุดๆ เจียบหมดทุกหนทุกแห่ง ในที่สุด เขาก็ถอดกลอนหนักๆ ที่ประตู และมองออกไปกลางสายฝน ไฟฉายของเขาสาดไปยังทางเดิน เม็ดฝนวาบวาวราวเพชรอยู่ในลำแสง

“อะไรกันละนี่” คุณพ่อมูมินร้อง เพราะบนบันไดมีอะไรอย่างหนึ่งซึ่งเปียกและน่าสังเวชนั่งอยู่ ดวงตาดำขลับ

“นั่นคือหนูน้ำ” สัตว์โลกที่น่าเวทนาบอเสียงแผ่ว “นักปราชญ์นะ ฉันอยากจะชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมสร้างสะพานของคุณทำให้บ้านริมตลิ่งของฉันพังหมด และถึงแม้ในท้ายที่สุดจะไม่สำคัญว่าจะ

เกิดอะไรขึ้น ฉันก็ต้องขอพูดว่า ต่อให้นักปราชญ์ก็ไม่สนเรื่อง เบียดโชค”

“ผมเสียใจอย่างที่สุด” คุณพ่อมุมินพูด “นี่ก็ไม่ถึงเลยที่บ้านคุณอยู่ใต้สะพาน กรุณาเข้ามาเลยครับ ผมแน่ใจว่าภรรยาของผมจะต้องหาเตียงให้คุณได้”

“เรื่องเตียงฉันไม่ค่อยสันทัดหรอก” หนูน้ำบอก “มันเป็นเครื่องเรือนที่ไม่จำเป็นเลยจริงๆ ที่ฉันอยู่นะแค้โพรงเท่านั้น แต่ฉันก็มีความสุขที่นั่น แน่ละว่าสำหรับนักปราชญ์แล้ว จะมีความสุขหรือไม่มีก็ไม่ต่างกันตรงไหน แต่มันเป็นโพรงที่ดี---” หลังจากถ้อยคำเหล่านี้ ซึ่งไม่ได้ตั้งใจจะให้ฟังขัดหู เขาก็จัดแจงรวบรวมพลังและความกระตือรือร้นได้มากพอที่จะเข้าไปในบ้าน พอเข้าไปปุ๊บก็สลัดน้ำออกจากตัว แล้วพูดว่า “บ้านไม่ธรรมดาเลยแฮะ!”

“เป็นบ้านมุมินนะครับ” คุณพ่อมุมินบอก ตระหนักดีว่าผู้ที่เขากำลังพูดด้วยนี้ไม่ใช่ธรรมดา “ผมสร้างขึ้นเองในสถานที่อีกแห่งหนึ่ง แต่มันลอมานี่ตอนที่เราโดนน้ำท่วมใหญ่เมื่อหลายเดือนก่อน ผมหวังว่าอยู่ที่นี้คุณคงสุขกายสบายใจ ผมพบว่ามันเป็นที่ทำงานที่ดีมาก”

“ฉันสามารถทำงานที่ไหนก็ได้” หนูน้ำบอก “เป็นเรื่องคิดล้วนๆ ฉันจะนั่งคิดเกี่ยวกับว่าทุกสิ่งมันไม่จำเป็นยังไง”

“ฮ่า?” คุณพ่อมุมินร้อง ที่งมาก “ไม่ทราบเอาเหล้าองุ่นให้คุณลักแก้วได้มั้ยครับเนี่ย จะได้หายหนาว?”

“ฉันต้องขอบอกว่าเหล้าองุ่นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น” หนูน้ำตอบ “แต่หยดเล็กๆ ลักหยดก็ไม่น่าเป็นที่พึงรังเกียจ”

ดังนั้นคุณพ่อมุมินจึงยอมเข้าไปในครัว และเปิดตู้เก็บเหล้า

อู่งุ่นในความมืด เขาเอื้อมจะหยิบเหล่าปาล์มขวดหนึ่งจากชั้นบนสุด เอื้อมแล้วก็เอื้อมอีก ทันใดนั้นก็มีความเสียงของหล่นโครมคราม จานใส่ผักใบหนึ่งถูกเขาปัดหล่นลงมา พริบตาเดียวทั้งบ้านก็พื้นดิน มีเสียงตะโกน เสียงปิดประตู และคุณแม่มูมินก็ถือเทียนไขวิ่งลงบันไดมาข้างล่าง

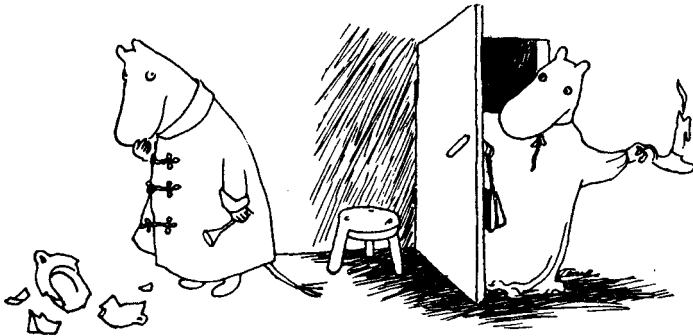
“อ้อ! คุณนะเอง” เธอร้อง “นึกว่าใครงัดบ้านเข้ามาเสียอีก”

“ผมจะหยิบเหล่าปาล์มลงมาล่ะ” คุณพ่อมูมินบอก “และไอ้โง่คนไหนไม่รู้เอาจานผักบ๊อบอนั้นไปวางไว้ตรงขอบชั้นพอดี”

“ไม่เป็นไรค่ะ” คุณแม่มูมินบอก “แตกซะได้ก็ดี มันน่าจะเกลียดจะตาย เหยียบมันั่งขึ้นไปสี่คะที่รัก ง่ายกว่า”

ดังนั้นคุณพ่อมูมินจึงเหยียบมันั่งตัวหนึ่งขึ้นไปหยิบขวดลงมา พร้อมด้วยแก้วสามใบ

“ใบที่สามให้ใครคะ” คุณแม่มูมินถาม

“หนูน้ำ” คุณพ่อมุมินตอบ “เขาไม่ธรรมดาณะ เขาจะมาอยู่ที่นี้ ถ้าคุณอนุญาตนะที่รัก” เขาเรียกหนูน้ำเข้ามา และแนะนำให้รู้จักคุณแม่มุมิน

จากนั้นพวกเขาจึงไปนั่งบนกระเบื้อง ต่างดีมอวยพรซึ่งกันและกันให้มีสุขภาพดี และมุมินโทรกลับสนิฟก็ได้รับอนุญาตให้ลงมาข้างล่างด้วยเช่นกันถึงแม้จะเป็นกลางดึก ฝนยังตกอยู่ ลมหลงลงมาติดกับในปล่องไฟ และกำลังส่งเสียงทอหน้าชนลุก

“ฉันอยู่แม่น้ำสายนี้มาชั่วชีวิต” หนูน้ำบอก “และไม่เคยเห็นสภาพอากาศแบบนี้มาก่อนเลย แน่ละ สำหรับฉันแล้วก็ไม่ต่างกันตรงไหน เว้นแต่เรื่องที่ว่ามันเป็นอะไรใหม่ๆ ให้ฉันได้คิด คงดีกว่านี้มากเลยถ้ามันจะไปตกในหุบเขาร้อนๆ แห้งแล้งอีกด้านหนึ่งของเทือกเขา พวกเราไม่ต้องการฝนที่นี่ ทุกเข้าน้ำค้างก็ลงหนักอยู่แล้ว”

“ถ้าลุงหนูน้ำอยู่ที่นี้มาตลอดชีวิต แล้วลุงรู้ได้ยังไงครับว่าอีกด้านหนึ่งของเทือกเขาเป็นอย่างไร” สนิฟถาม

“หากตัวหนึ่งซึ่งว่ายน้ำมาที่นี่เคยบอกฉัน” หนูน้ำตอบ “ฉันเองไม่เคยเดินทางไปไหนที่ไม่จำเป็นเลย”

“ผมชอบเดินทาง!” มุมินโทรลร้องบอก “ผมว่ามันแทบจะไม่มีอะไรเลยนะครับที่ไม่จำเป็น ยกเว้นการกินข้าวโอ๊ตต้มและการล้าง---”

“เจียบลูก” คุณแม่มุมินพูด “ลุงหนูน้ำเป็นปราชญ์ผู้รู้ทุกอย่าง และรู้ว่าทำไมมันถึงไม่จำเป็น สำหรับแม่แล้วก็อย่างที่เคยพูดนั่นแหละ แม่เพียงแต่หวังว่าจะไม่มีน้ำท่วมอีก”

“ใครจะไปรู้” หนูน้ำพูด “หมูนี้อากาศมีอะไรแปลกๆ เสียด้วย ฉันสังหรณ์ตึงตึงๆ และก็คิดมากมายกว่าที่เคย มันไม่ต่างกัน

หอรอกสำหรับฉันน่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ที่แน่นอนอย่างหนึ่งก็คือ จะต้อง
มีอะไรเกิดขึ้น”

“อะไรที่น่ากลัวหรือครับ” สนิฟถาม ดึงเลื่อนนอนให้กระชับ
ยิ่งขึ้น

“ก็ไม่มีใครรู้ได้” หนูน้าตอบ

“เราทุกคนไปนอนกันได้แล้ว” คุณแม่มุมินบอก “กลางค้ำ
กลางคืนไม่เหมาะที่เด็ก ๆ จะฟังเรื่องน่ากลัวหอรอก”

ดังนั้นพวกเขาทั้งหมดจึงยอมเข้ามาของตัวเองและหลับไป
แต่ในตอนเช้าเมฆฝนก็ยังคงดาหน้ากันมาบนฟ้า ลมเปลี่ยวคราง
ลอดแมกไม้สีฟ้ามาเสียงโหยหวน